

El control del llenguatge

Deia Friedrich Hölderlin, poeta romàntic alemany, que «el llenguatge és el bé més preuat i a la vegada el més perillós que s'ha donat a l'ésser humà». En la societat de masses el llenguatge ha esdevingut pràcticament patrimoni exclusiu d'uns mitjans de comunicació que han anat dotant a les diferents societats d'una determinada concepció del món. Una visió condicionada pels interessos polítics i econòmics dels grups que sustenten aquests mitjans.

L'ús pervers del llenguatge ha provocat que, a força de repetir certs missatges —a vegades, molt subtils—, en l'ideari col·lectiu de bona part de la població el nacio-

nalisme espanyol no existeixi, l'independentisme sigui acceptat com a sinònim de radicalisme o que l'eufemisme de flexibilitat laboral s'utilitzi cada cop més per emascarar l'intent d'aconseguir l'acomiadament lliure. Quins interessos hi ha darrere d'uns mitjans que intenten deslegitimar contínuament el moviment socialista que s'estén per l'Amèrica Llatina titllant-lo de populista i antidemocràtic, mentre fan els ulls grossos davant les greus mancances democràtiques que presenta el procés de construcció de la Unió Europea?

És clar que els grans damnifi-

cats de l'estructura de la comunicació de les societats modernes han estat aquells moviments més allunyats dels grans poders fàctics. Però la democratització de les fonts d'informació que han fet possible les noves tecnologies obre la porta a una revolució en el paradigma comunicatiu. El llenguatge ja no és únicament en mans de les grans concentracions de poder i de capital. L'esquerra independentista té, doncs, l'ocasió de trobar escaletxes per començar a capgirar la situació, iniciant una veritable revolució mediàtica.

No la desaprofitem!

Cristian Agudo

Periodista

